

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1: 70, på Exp. (minst 5 ex.) 1; 60; lösn. 10 öre.

Nr 16.
20 Aug.

REDAKTION:
BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.

Årg. 21
1917.

ENDRÅKT.

Om den första kristna församlingen säges det så skönt, att de voro »ett hjärta och en själ», samt att de voro »endråktigt tillsammans». Det var starka band, som bundo dem tillsammans: gemensam tro och gemensamt hopp. Ju mer de slöto sig samman, desto starkare stodo de emot det väldiga trycket utifrån. Segrande gingo de kristna församlingarna fram ur martyrtidens förföljelser. Rika och fattiga, unga och gamla, små och stora, alla voro de »enade genom fridens band.»

Guds församling äger samma tro i dag. Men äger hon samma styrka? Är det samma endråkt, samma enighet? Knappast. Och därför är ej heller Guds församling så rustad, om och när stormen kommer. Och den kommer, ty vår tid är ingen »dödtid», då intet sker, och då himmelen strålar klar, utan att ett moln synes. Kanske att större och svårare sällningstider stunda, än vi i vår kortsynthet ana.

Vi behöva smälta tillsammans. Vi behöva endråkstens ande. Apostlaförsamlingen hade *allt* gemensamt. Hur mycket ha vi gemensamt? Ofta äro vi delade i skilda läger. De rika hava sitt för sig och de fattiga sitt för sig, de unga äro på sitt håll, de gamla på sitt. Mötas vi ens i endråkt vid nattvardsbordet? Hålla icke somliga av oss på att bli för rika och för lärda för att tillsammans med det »enka folket» dela Herrens lekamen och blod? Och kommer icke någon gång hos de ringa bland oss en bitterhetens känsla mot dem, som vunnit mera i denna världen av jordiskt gott, och hindrar, att vi bli »ett hjärta och en själ?» Och vi unga, ställa vi oss icke många gånger utanför församlingens gemenskapen och fränsäga oss därmed barnarätten i vårt stora hem, församlingen? Och I äldre, stå I icke ibland och sen med misstänksamt undrande blickar på den växande unga skaran, spörjande, varthän vi syfta med vårt arbete och vår iver?

Låt oss alla endråktigt sluta oss tillsammans omkring Jesus Kristus, försam-

lingens huvud. Det får icke finnas något, som hindrar oss att bliva ett hjärta och en själ. Det behöves, att vi alla rannsaka hjärtan och njurar. Vi behöva alla lära oss se bort från småsaker och futtigheter, som så lätt växa till stora berg. Det får icke och skall icke ske, att splittringens ande skall föröda Guds församling. Står synd i vägen, låt oss ihågkomma, att Gud står emot de högmodiga men giver de ödmjuka sin nåd. Stå misstro och misströstan i vägen, låt oss bedja om nåd att kunna se helt på Jesus.

En endräktig Guds församling skall leva och segra, en splittrad skall dö. En endräktig församling kan Gud bruka till redskap för sina fridstankars förverkligande på jorden.

Endräkt behöva vi. Låt oss bli bönhörelsen på Jesu bön: »på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sänt mig.»

B. N—m.

Nu blomma rosor.

Nu blomma rosor så fagert röda,
men snart de mista sin glans och doft,
ty jordens blommor, när bäst de glöda,
de blekna, vissna och bliva stoft.
Var finns en solig, ovansklig vår,
dit ej förgängelsens välde når,
var blomma rosor beständigt röda,
som ljuvligt dofta, som härligt glöda?

Nu flammar blicken av liv och värma,
nu blixtrar tanken så skarp och klar.
Men säkert, skoningslöst de sig närma
de ovälkomna och mulna dar,
då livet mistat sin rosenfärg,
då frosten andas på nerv och märg,
då minnet längtansfullt, tyst begråter
den tid, som aldrig kan komma åter.

En evig ungdom! På vilka stränder
knyts dess ovissneligt sköna krans?
Männ' bortom regnbågens pärländer
och bortom molnslöjans täta frans
det livets träd kanske frodas än,
vars frukt ger ungdom och liv igen,
vars blad kan hela de djupa såren.
som sorgen slagit, som bränts av fåren?

O, nej! Jag vet, var jag landet finner,
en sargad hand pekat vägen ut;
men mellan oss och det landet rinner
den svarta floden, vår banas slut.
— Den svarta floden, men ack, en bro
går över djupen mot evig ro,
mot evig ungdom, mot evig sommar,
där röda rosen för evigt blommar.

Annita.

Våra förströelser.

För Ungdomsvännen. Av V. Wikholm.

I.

Framför mig låg en hög med uppsatsböcker. Ögat överfor kritiskt sida efter sida, här och där upptäcktes fel av ena eller andra slaget, min hjärna var i trägen verksamhet för att förstå, att omforma och att tillägga nytt. Den skrivande handen arbetade ivrigt att måla med röd färg.

Ett par timmar gingo. Men då var huvudet tungt, tankegången slapp, och humöret slutligen rätt så skralt. Hade eleverna varit i närheten så...

Plötsligt steg jag upp. Kunde ej fortsätta längre. Livet kändes allt dystrare. Då knackar det på dörren, och in stiger min gode vän L. Han slår sig ned och vi börja tala både skämtsamt och allvarligt. Om en halv timma försvinner vännen, och jag tar på nytt itu med det avbrutna arbetet. Men nu är jag som förnyad, glada känslor röra sig i mitt inre. Varför? Jo, jag har haft *förströelse*.

Fysiologen förklarar saken så: Under arbetet med böckerna tröttnades så småningom vissa av dina hjärnceller. När vännen kom, fingo de vila, ty då trädde andra celler i verksamhet. Förströelse är sålunda någonting, som bryter av mot det vanliga arbetet, något som tar andra krafter i anspråk.

Hade min vän ej kommit, skulle jag som nyttig förströelse ha valt att hugga ved eller gräva i täppan. Kanske hade jag gagnat både mig själv och mina småtingar, om jag lekt med dem en stund.

Förströelser äro en nödvändig faktor i en människas liv. Visserligen skänkes den största tillfredsställelsen av de resultat ett nyttigt arbetsliv skapar, men som arbetet ofta tröttar genom sin enformighet och intensitet, måste vi tillgripa njutningen i en eller annan form för att kunna känna oss lyckliga. I vilken utsträckning förströelse fordras för livslycka, beror i hög grad av den glädje, vårt ar-

betsliv kan skänka oss. När jag hade alla uppsatserna rättade, erfor jag en livlig tillfredsställelse och behövde ingen särskild förströelse. Antagligen började jag lösa en ny uppgift.

Nutidsmänniskan saknar ofta arbetsglädjen. Industrierbetets tröttande enformighet dödar arbetshågen. Mängden av uppgifter kan alldeles förlama våra krafter. När man ej ser något slut på arbetet, verkar det tröstlöst. Då ser man ofta på klockan, om ej arbetstiden snart skall vara gången.

För sådana människor och det särskilt för unga män och kvinnor locka nöjen och njutningar med förförisk makt. Så ofta blir också idealet för livslycka för ungdomen att få helt hängiva sig åt ett rent nöjesliv.

Erfarenheten visar dock, att ett ständigt njutande är en omöjlighet. Njutningsförmågan är nämligen lika begränsad som arbetsförmågan. Söker man att fylla sitt livsbehov av glädje endast genom njutningar, inträder snart övermättnad, och den slutar förr eller senare med livsleda. Då har livet intet värde längre, ty alla konstlade glädjemedel verka tråkiga, och de naturliga nöjena ha för längesedan förlorat sitt behag. Livsledan, som i regeln är störst, där man njutit mest, leder i vår överkultiverade tid oftast till självmordet.

Behovet av sunda nöjen och förströelser har aldrig varit större än nu. Den sociala frågan har också växt fram ur en vaknande känsla av större krav på livslycka. Som denna alltid grundas på ett *arbetsliv* med *personliga* intressen, och, som vi antytt, lönearbetet i hög grad saknar förmågan att väcka sådana, komma de sociala strävandena att rikta sig bland annat på skapandet av egna hem, där det personliga livet erbjuder många intressen, som skapa glädje och därmed livslycka. I det rikt utvecklade förenings-

livet, som är ett mer eller mindre gott surrogat för ett gott hems nöjen och trevnad, söker ung och gammal, var och en efter sin smak och livsuppfattning, personliga intressen, som skänka njutning och förströelse. Dessa intressen kunna vara av olika slag, såsom religiösa, politiska, sociala, litterära eller estetiska.

Det kan från religiös synpunkt sättas ifråga, om vi ha tid för annan njutning än arbetslivets. Som bekant ha också vissa riktningar i kyrkohistorien fördömt all njutning såsom varande synd. I Frankes mönsterskola i Halle fälades ingen lek, barnens tid skulle delas mellan arbete och religiös uppbyggelse. Denna asketiska uppfattning av livet präglar ofta nyvaknande religiösa rörelser, och har gjort det även bland de frikyrkliga. På många platser, om inte överallt, ansågs det förr mycket opassande, ja syndigt, att söndagsskolbarnen roade sig med enkla lekar på festerna i det gröna. En ung man, som alltid nekade sig alla nöjen och var allvarlig som en libjudare, syntes vara mönstret för en ung kristen. Att denna uppfattning håller på att försvinna behöver jag väl knappast mer än nämna.

Detta är naturligt, ty vi behöva inte bara andlig glädje utan även rent mänsklig sådan, för att kunna leva. Så kan t. ex. en stunds samvaro med goda människor under lek och skämt hjälpa oss ifrån pinande tankar, som vi ej kunde förjaga med andens kraftiga vapen. »Du kan inte slåss mot myggsvärmar med svärd, men en enda pust av sommarvind blåser bort dem», säger en författare.

Den förnöjsamma människan finner lätt både sunda och billiga förströelser. Har hon fått en stänk av humor, kunna t. o. m. livets små förargligheter ge henne mer än ett gott skratt. »Man har inte roligare än man gör sig», säger ett gammalt ordstäv. Helt säkert skulle envar ha mera glädje av livet, om man blott gitte njuta, vad som bjudes och inte ställde anspråken så högt.

Nu tänker sig ett flertal människor, att förströelserna inte duga, om de ej kosta pengar. De se med kallt förakt ned på

de enkla, naturliga nöjena. För njutningar och nöjen, som äro i deras smak, kunna de ge ut vad och huru mycket som helst: pengar, tid, hälsa och krafter, ja sin heder ock. Den vanliga uppfattningen bland ytliga världsmänniskor om de kristna är den, att de måtte ha mycket tråkigt. De få ju inte dansa eller gå på teatern, inte spela kort och ta sig ett glas med sina vänner.

På berget.

Ensam jag sökt
bergryggens krön.
Dagen var ljum,
kvällen är skön.
Synen jag ser
tanke mig ger,
tanke, som vidgas och vidgas allt mer.

Aftonlätt sky,
guldbestänkt, röd,
dröj för en stund.
Dagen är död.
Stillheten skänkt
kvällsfrid, som dränkt
allt i en lycka, som ljudlös sig sänkt.

Allvise Gud,
du, som oss bragt
tankarnas ljus,
världarnas prakt.
Kom, var oss när.
Mästare bär,
stöd och bevara din kämpande här.

Gud, du, som såg,
släkt efter släkt
födas och dö,
stärk, vad du väckt
djupt i min själ.
Hjälp mig att väl
värda det pund, du mig givit till del.

Kvällsvinden når,
smeksamt, min kind,
svinner och glöms.
Björkar och lind
prassla i dal'n,
nyväckta al'n
viskar sitt lov i den slumrande sal'n.
Greta.

Var och en på sin post.

För Ungdomsvännens av E. Grunewald.

Ha ni slöjdat någon gång, bröder? Hur gick det, när hyveln var slö, hammaren för klen och limmet för kallt? Och ni systrar! Ha ni sytt på en symaskin, som gick trögt? Smörjhålen voro tilltäppta, axlarna ej smorda, drivsnöret för slappt. Hur plågades ni ej, och resultatet blev dock otillfredsställande! — —

Är ej vår ungdomsverksamhet ett slags slöjdarbete? Våra möten »slöjdaftnar», vi medlemmar verktyg i en mästars hand?

Skall resultatet uppnås med våra möten, så måste verktygen vara vassa och starka, våra vittnesbörd vass-slipade genom Guds ord, vårt uppträdande kraftfullt, så att det förslår; limmet — kärleken — kokande hett, så att det binder; smörjhålen — våra andliga öron — rensade; axeln — hjärtat — smord med den Helige Ande; drivsnöret — bönen band — fast spänt om den drivande kraften — Gud.

Allt måste samverka, varenda en vara på sin plats; då, först då, skola våra möten giva vad vi med skäl genom tron på Gud kunna förvänta av dem. — —

När jag i dessa rader talar om »ungdomsmöten», så menar jag därmed ej enskilda möten, utan »allmänna» eller »offentliga».

De förra avse, som bekant, att styrka och förena den på Herren troende ungdomen och att planlägga arbetet för Herren. De senare äro vårt »arbetsfält». Eller de förra äro »kaserntjänst», de senare »krigstjänst». De enskilda mötena skola utrusta oss, de allmänna ställa oss i Herrens segerstrid emot världens makt. De förstnämnda giva oss, de sistnämnda kräva av oss.

Båda slagen av möten äro nödvändiga för oss, ja, våra allmänna fortsätta rent av de enskilda.

Därför, försumma ej edra enskilda möten, låten dem verkligen bliva en rust-

kammare för eder. Begagnen dem att planlägga edra allmänna möten.

Man planlägger något för att nå ett visst ändamål — varje plan skall hava ett bestämt mål.

Det bestämda huvudändamålet med våra allmänna eller offentliga ungdomsmöten är: Ungdomen för Kristus.

Nu är det klart, att man kan nå detta mål på olika sätt, men målet bör ovillkorligen och orubbligen vara endast detta och intet annat. Vid allt vad vi anordna, böra vi således fråga oss: komma vi därmed målet närmare? Härvidlag inse vi även, att mötet i sin helhet noggrant måste planläggas under en viss synpunkt.

Ingen krigshär sändes ut i kampen utan en bestämd stridsplan; samverkan mellan flygare, artilleri och infanteri förstår i dag varje barn. Varje medlem i föreningen bör hava sin bestämda plats, sin särskilda uppgift vid våra möten. Dessa böra rätta sig efter den enskildes gåvor och förmåga. Först genom användning och utnyttjande av alla föreningsmedlemmars gåvor kan en förening verkligen förvänta den önskade framgången. Därför bör ingen undandraga sig sina uppdrag; att hålla sig tillbaka, då det gäller att bekänna Herren inför människorna är en falsk och bedrövlighet beskedlighet. Det liknar mer ligkiltighet, människofruktan eller feghet.

Medlemmarna böra så mycket mera komma fram med sina krafter och ställa dem föreningens verksamhet till förfogande.

Å andra sidan är det föreningsordförandens uppgift att upptäcka och lära känna sina medlemmars gåvor och förmågor samt att fostra dessa till större utveckling. Detta sker bäst genom ett praktiskt arbete, men upplysning, rådgivning och ledning bör ej saknas.

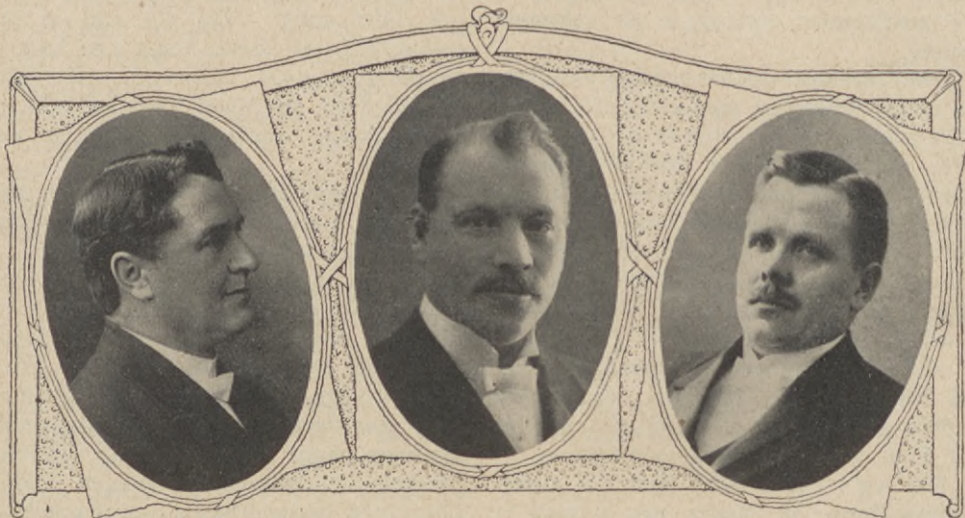
Ordförandens uppgift är ingalunda att

ensamt bestyra om mötena; däremot skall han likna den fältherre, som förstår att sända sina tappra trupper ut i striden, att ställa dem på den rätta platsen och att använda dem på det rätta sättet. Han skall giva uppslag till mötenas planläggning, och som en rätt fältherre samråder med sin generalstab, bör han stå i nära förbindelse med föreningens styrelseledamöter.

Här se vi, hur viktigt det är för en förening att äga den rätta ordföranden och de rätta styrelseledamöterna. Tag därför vid deras val ej hänsyn till personernas ålder och anseende, utan välj de mest begåvade och för Herren och hans arbete mest nitälskande medlemmarna, även om de äro yngre till åren eller innehava en ringare ställning i vardagslivet.

✻

Ungdomskommitténs nya medlemmar.

L. Hallén.

E. Kruse.

G. Svensson

Vi äro nu i tillfälle att för Ungdomsvännens läsare presentera ungdomskommitténs nya medlemmar.

Distriktsföreståndare Emil Kruse är född den 16 juni 1878 och har arbetat som predikant i Ljusne, Torsåker och Sandviken samt såsom redaktör i Norrlandsbladet, innan han 1916 kallades till föreståndare i Västernorrlands och Jämtlands distrikt.

Pred. Lars Hallén, född den 27 juni 1868, har tjänstgjort såsom predikant i

Södra Tierp, Gävle och Uppsala, där han ännu verkar. H. är medlem av Svenska Missionsförbundets styrelse, suppleant i styrelsen för missionsskolan samt v. ordf. i Upplands Ansgariiförbund.

Pred. Gustaf Svensson, född den 6 juli 1877, har varit predikant i Fryksände och Linköping samt innehar f. n. enahanda befattning i Göteborg.

Välkomna, bröder, i ledningen av vårt kära S. M. U.! Gud välsigne Eder gärning!

B. N—m.

✻

ALDRIG.

Skiss av Pelle Fridman.

Aldrig — det ordet ville liksom förkväva allt inom honom. Det var, som om han vore färdig att kvävas. Aldrig — hopplöshetens ord. Och i det sambandet. »Ni blir aldrig frisk mer», så löd läkarens dom. Det var nu snart en månad sedan, men det var det enda ord, som kom igen — —. Man gav honom det bästa rummet. Det var glatt och soligt. Han såg ut över fjärden — isen var snötäckt, och därbakom lågo öar och holmar barrskogklädda. Det hade varit hans förtjusning att under sommarens dagar få ligga där ute med sin båt. Han låg och tänkte på de turer han gjort, och bäst som det var, så var hans tanke ifärd med att planera nya utflykter. Bara isen gått — — han kom ej längre. Det obevekliga »aldrig» kom igen — — Tårarna kommo fram. Finns det något hårdare öde än detta, att möta ordet aldrig, när man är så ung. Han trodde det ej.

»Vad är det gossen min?» frågade Karl Ewertz' mor, när hon kom in. »Har du svåra plågor?»

»Nej, men jag låg och tänkte på ordet *aldrig*, som *alltid* kommer emellan, så snart det är några planer jag vill göra upp.»

»Vilka planer var det, som du nu fick korsade?» »Jo, att jag så snart isarna gått, skall ut och segla med min lilla båt — — men det blir aldrig mer — —»

»Säg ej det, gossen min, vem vet. Snart ha vi dig på benen igen — —»

»Aldrig» — —

Snart ville han icke säga annat än »aldrig», och man fruktade för hans förstånd. Man bad en av hans goda vänner, som spelade fiol att komma upp och spela några musikstycken för honom. Men »aldrig mer kan jag spela» var det ord, som kom från hans läppar, och han ville ej höra.

Hans mor var själv icke troende. Hon

var »bra som hon var». Hon hade mer än en gång hånat dem, som varit »väckta». Det var något, som hon ej fattade. Hon var hård, fru Ewertz — sedan hennes man drunknat. Förut var också hon lycklig både som maka och Guds barn.

Hennes Karls »aldrig» kom henne dock att reflektera — —

Det blev den tändande gnistan till nytt liv hos henne. Det blev dock ej med ens ett kraftigt liv, som själv kunde stödja andra, utan snarare ett, som likt lianen måste slingra sig omkring ett starkare. Hon förstod ej heller, att denne starkare helst, ja endast, skulle vara Frälsaren. Hon fattade det ej än helt och fullt. Att hjälpa sin son kunde hon ej.

En man kom upp. Det var en gammal bekant. Hans sätt var kantigt. Han liksom annonserade »här är jag», varthelst han kom. Nu hade han gått igenom en stor händelse i sitt liv, som borde ha mjukat upp honom. Det tycktes så ock, genast han kom åter från sjukhuset, där han varit tvingad att vara en tid på grund av en åkomma. Men nu var det endast »jag och sjukhuset», som trädde fram. Han var en gammal kristen, men därför icke en, som lärt mycket av Kristus.

Han talade med den sjuke om det-samma, som han numera talade med alla om, talade i en gäll falsetton, som enkom var danad att förstöra nerver. Till slut, när han suttit där över en timme, bad den sjuke sin mor, att hon skulle visa bort Persson. Hon måste göra det. Han gick med det medvetandet inom sig, att han gjort sin plikt. Men han hade endast åstadkommit motsatsen, mot vad syftet med hans besök bort vara.

Inte kom Karl Ewertz närmare Gud genom dylika besök — —

Karl Ewertz hade ett par yngre bröder. Det var en serie väckelsemöten i stadens missionshus. Karl såg annonsen om dem och sände dit sina bröder, för

att de sedan skulle kunna redogöra för vad som förehades där. De gjorde det ock, så gott de kunde. Men Karl var ej nöjd. »Bed predikanten komma», sade han därför till dem en dag. Denne kom. Det blev ett djupgående samtal, men det var svårt att komma till ett helt avgörande för den unge.

»Välkommen igen!» sade han till predikant Nykvist, när denne gick.

Besöket upprepades, och då lästes bl. a. Jesu samtal med Nikodemus. När predikanten kom till Johannesevangeliets tredje kapitel sextonde vers: »Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom icke må förgås utan hava evigt liv — —» brast det loss för Karl Ewertz. Han läste om de orden själv med en stark och personlig betoning, under det att tårarna runno utför hans kinder.

Aldrig blev nu till *alltid*. Glädje strålade alla besökande till mötes från den sjukas ögon. T. o. m. de hårdaste måste se, att här var ett pånyttfödelsens under skett.

När våren kom, gick Karl till evig ro.

P. Waldenström.

In memoriam.

*Hövdingen fallen!
Hör huru budet
vemodsfyllt viskas
vidare ut,
hinner till härens
yttersta flyglar,
far över land likt
fågel i flykt.*

*Hövdingen stupad!
Stridsmannen slagen,
mannen som stred för
sanning och ljus!
Gudsordets svärd han
svängde med styrka,
tillitsfullt trogen
intill sin död.*

*Frikyrkofolket
fylkats kring honom.
Länge och lyckligt
ledde han dem.
Motstånd han mötte
manligt och modigt,
böjde sig blott för
Gud och hans bud.*

*Vika från vägen
ville han aldrig.
Hellre han hade
fallit än flytt.
Framåt han drog för
troendes frihet
fylld av förtröstan,
fasthet och kraft.*

*Sent skola glömmas
segrar han vunnit.
Länge hans namn skall
nämnas i Nord.
Bävande hjärtan
bedja vid bären,
prisande Gud för
gåvan han gav.*

*Djupt uti jorden
gömmes nu stoftet.
Anden i frid fått
flytta till Gud.
Rodnande röda
rosor och vita
smycka symboliskt
stridsmannens grav.*

*Lyckliga de som
leva i Kristus,
striden här nere
synes dem skön.
Saliga de som
somna i Herren,
vilan dem vinkar
vänlig och ljuv.*

Arthur Wallin.

(Betlehemsstjärnan).

Syndens fördärv.

Så väl jag minns honom, den lilla rara gossen med de stora, klara blå ögonen, den öppna blicken och det ljusa leendet, som gjorde små gropar i de runda kinderna.

Sven var hans namn. Redan som nycket liten blev han inskriven i söndagsskolan och var sedan klassens flitigaste och bästa lärjunge. Han lyssnade alltid så uppmärksamt till undervisningen och besvarade piggt alla frågor.

Vid min avresa från samhället gav jag gossarna i min klass — däribland Sven — ett minnesord ur den heliga skrift: Rättfärdighet upphöjer ett folk, men synd är ett folks fördärv. (Ordspr. 14: 34).

Den versen fingo de läsa högt om och om igen många gånger, så att den riktigt skulle bli inpräntad i deras minne.

Några år därefter kom jag åter till samma plats. "Mina gossar" hade nu blivit stora karlar — några av dem voro snälla, präktiga unge män — men, till min stora sorg fick jag också se många av dem komma ståtande med cigarett i munnen, raglande och svärjande.

Den förut så rare Sven fick jag återse vid ett större kristligt ungdomsmöte, dock icke bland den skaran av ungdomar, som satt inne i lokalen, glada och lyckliga, sjungande till Guds ära — nej, utanför ingången stodo några "frisinnade" ynglingar, gycklande, skrattande och hånande, och Sven tycktes vara deras ledare. Hans gamle hederlige far, som i många år tillhört de troende, var närvarande vid varje möte, och han deltog särskilt i både offentliga och enskilda bönemöten, då det var synnerligen gripande att höra hans hjärterop till Gud: "Herre, förbarma dig över min son! Fräls honom — rädda honom!" — — —

Men faderns tårar och böner kunde ingenting uträtta, Sven förblev hård som sten och fortsatte lika ivrigt på den väg, han börjat, den väg, som leder till fördärv.

Endast några veckor därefter blev han anklagad för en svår förbrytelse mot lagen och dömdes till fängelsestraff. Då jag såg honom i rättegångssalen, med skammens rodnad på kinderna och högljutt gråtande, kunde jag ej annat än i tankarna jämföra honom med den rara, ofördärvade gossen, föräldrarnas stolthet och förhoppning — och nu — o, vilken kontrast, samme gosse — fördärvad till både kropp och själ. — I sanning, *synden fördärvar!*

*

"Långa år få gälda vad stunden brutit." säger ett ordspråk.

De långa ensamma timmarna inom fängelsens murar, då han var avskild från den

övriga världen, ifrån allt och alla, blevo honom till liv. — Tankarna, de dystra, sorgsna tankarna kan *ingen* utestänga, de tränga sig igenom de tjocka murarna, de förfölja, de påminna, de hota, och deras trogna följeslagare ånger och förtvivlan lämna den arme fången ingen ro, förrän ett barndomsminne kommer som en hoppets ljusstråle i det nattsvarta mörkret och viskar med sin ljuva stämma: "Människosonen har kommit för att frälsa det förtappade" — och: "Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du frälst!"

Inne i den mörka fängelsecellen låg den förlorade sonen på knä, anropande Gud om förlåtelse och frälsning. Efter bönen framlockade minnet en söndagsskolsång och den klara stämman, som så länge varit tyst, frampressade nu några darrande toner, som gåvo eko mot stenmurarna: "Dyre Jesus, led du mig på den väg, som bär till dig, eljest jag i syndens snår vilse går.

Jag är svag och stapplar lätt, har ej kraft att handla rätt, men om du mig hjälp beskär, frälst jag är.

Led mig du, Guds dyra Lamm, bort från världens synd och skam; led mig hem till fridens land vid din hand!" — — —

Nästa dag medförde posten ett brev från sonen till fadern, vars innehåll bl. a. lydde: "Nu äro edra böner äntligen hörda, ty snaran är sönder och fågeln frigjord ifrån syndens band, och med Guds hjälp skall din son *aldrig mera* bli en syndens slav".

Lärkan.

Hans sista ord.

Vi befinna oss i operationssalen i ett sjukhus. En ung man bäres in. Han är ungefär 25 år gammal med stora, vackra, blå ögon. Han ser sig ängsligt omkring på läkarna och sköterskorna, som stå beredda till sitt verk.

Det är en ovanlig operation, som skall företagas. När patienten bedövats, vill överläkaren, medan han opereras, undervisa de unga läkarna, som stå omkring honom.

Läkaren har förut med framgång företagit två liknande operationer. Ja, han har egentligen dessa två operationer att tacka för sitt rykte som skicklig kirurg. Sjukdomen är kräfta i tungan. Man lägger den sjuke på bordet, och sköterskan droppar med van hand eter i masken. Operationen kan snart begynna.

Då gör läkaren ett tecken och all brådska avstannar.

Därpå vänder han sig till patienten, som allvarlig och blek fäst sin stora, bedrövade ögon på honom.

"Min käre unge vän", säger läkaren, "Jag har lovat att göra er frisk, och jag tvivlar

ej på, att jag skall lyckas, men jag anser det vara min plikt att säga er, att hur frisk ni än blir, kommer ni att för alltid mista talförmågan. Om det därför är något ni önskar säga, ber jag er att säga det nu. — Det blir ert sista ord“.

Den sjukas ansikte har blivit ännu blekare, och ögonen bliva fuktiga; man ser att han kämpar med gråten. Detta varar en halv minut. Så knäpper han sina händer över bröstet, sluter ögonen och säger med hög och tydlig röst:

“Lovad vare Jesus Kristus i all evighet. Amen!“

Sönd. d. 26 aug. Mark. 7: 34. *Upplåt dig!* Herren talar till den dövstumme såsom till en hörande. Vad säger oss detta angående makten av Jesu ord?

Månd. d. 27 aug. Matt. 15: 32. *Jesus och de hungriga.* Folket riskerade mat och dryck, t. o. m. livet i sin iver att höra Jesus. Han tänker dock för dem. Vad hade lärjungarna lärt av bespisningsundret och de 5,000? (Matt. 14: 15—21).

Tisd. d. 28 aug. Matt. 15: 34—38. *Jesus och lärjungarnas gåva.* Mästaren begär lärjungarnas förråd. Han vädjar till den, som har, för att hjälpa den, som intet har.

Onsd. d. 29 aug. Matt. 16: 2—4. *Enighet mellan Jesu fiender.* Märk deras föregivna angelägenhet att få veta sanningen och Jesu svar. Vad böra vi svara dem, som i liknande sinne ställa andliga frågor till oss?

Torsd. d. 30 aug. Matt. 16: 6. Mark. 8: 15. *Sen till!* Personer med lärdom, begåvning eller förmögenhet utöva i regel ett vittgående inflytande, vare sig till gott eller ont. Vad har särskilt kristen ungdom att betänka i detta avseende?

Fred. d. 31 aug. Mark. 8: 17—21. *En tillrättavisning.* Det var förödmjukande för Mästaren, att lärjungarna trots all hans undervisning ändå förstodo så litet. Han ursäktar ej deras okunnighet. Huru göra vi med vår okunnighet i andliga ting?

Lörd. d. 1 sept. Mark. 8: 26. *Ett lydnadsprov.* Vilken orsak Jesus än mände ha för denna befallning, ett är visst: Det var ett lydnadsprov för den botade. Vilka lärdomar kunna vi hämta härav?

Sönd. d. 2 sept. Ps. 16: 8. *Den osynlige för ögonen.* Vår tid är brådskande. Ha vi verkligen tid att akta på Guds ledning? Kunna vi göra textorden till våra?

Månd. d. 3 sept. Joh. 4: 14. *Kristi inflytande över vårt liv I.* En kristens första uppgift är att förhärliga Gud. Äga vi, som kallas med hans namn, den inre förutsättningen här för? Äga vi källan med det springande vattnet?

Tisd. d. 4 sept. Joh. 17: 12. *Kristi inflytande över vårt liv II.* Hans inflytande kan liknas vid solens. Vilken erfarenhet har du av Jesu inflytande?

Onsd. d. 5 sept. Joh. 5: 1—9. *Tro och handling.* Tro — ej känna — och handla. I våra kyrkdörrar trängas människor, som skulle kunna utföra betydande gärningar, om deras kristliga känsloliv bleve utbytt mot ett kristligt verksamhetsliv. Vad tror du om dig själv?

Torsd. d. 6 sept. Joh. 7: 17. *Viljans betydelse.* Det står icke: Den som i allt lyckas göra hans — utan den som vill —. I nio av tio fall är människan just det, hon velat. Hurudan är min — din vilja?

Fred. d. 7 sept. Ef. 6: 13. *Beståndande.* En kristen besegras oftare av smicker, befordran, välmåga, rikedom och övrig framgång än av en svår prövning eller förföljelse. Vilken är din tanke, kanske erfarenhet härav?

Lörd. d. 8 sept. Mark. 9: 8. *Endast Jesus.* Skaror av människor se endast mammon, Buddha, Brahma, Muhammed eller avgudar. Skola de ock få se Jesus? Vilket är ditt svar?

S. M. F.

Församlingstjänarinne- kursen.

Den församlingstjänarinnekurs, som enligt senaste Generalkonferens' beslut i höst skulle anordnas å Vilohemmet i Rättvik, har på grund av brist på fotogén måst inställas.

Expeditionen har genom Industrikommissionen försökt anskaffa fotogén, men utan resultat. Genom brev ha de elever, som i år beviljats inträde, fått meddelande om, att kursen eventuellt skulle komma att inställas. Vi hoppas, att då det nu visat sig omöjligt att anordna någon kurs, denna åtgärd icke skall komma att förorsaka alltför stora svårigheter för de unga kvinnor, som i höst beräknat erhålla undervisning för sitt blivande kall.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Från ungdomsföreningarna

Hasselfors kr. ufg, som härmed presenteras för tidningens läsare, bildades efter en större väckelse år 1906. Föreningen var då ganska stor. Under årens gång ha dock många flyttat från platsen och några ha av andra skäl lämnat föreningen, som vid 1916 års början var ganska liten. Men samme Gud, som gjorde så stora under under de första pingstidagarna, lever än. Under januari och februari 1916 hölls en serie väckelsemöten i Hasselfors. Gud välsignade dessa möten

Vallby ufg, Blekinge, höll sitt sedvanliga, stora sommarmöte söndagen den 15 juli. Goda och kraftiga predikningar hölls av pastorerna F. Rydhmer, Vallby, E. Bäckman, Grenna, A. Forsman, Oskarshamn, och red. Carl Thorén, Växjö.

En sång- och musikförening av sångare och musikanter från trenne ungdomsföreningar tjänade med god sång och musik.

Kollekten gick till 260 kr., därav 70 kr. till Svenska Missionsförbundet.

Hasselfors kr. ungdomsförening.

rikligen, så att många, både unga och gamla, beslöt säga världen farväl och stå upp för att tjäna Herren. Vid årsmötet samma år hade föreningen glädjen att få hälsa många unga välkomna såsom nya medlemmar.

Föreningen, som är ansluten till S. M. U., räknar f. n. 38 medlemmar.

Värgårdatraktens ungdomskrets höll sitt 3:dje möte för året i Kärrtarets missionshus söndagen den 22 juli. Goda och väckande ungdomsföredrag hölls av pred. G. Karlsson, C. Fridström, A. Karlsson och Viktor Andersson. Under mötet förekom även samtal över ämnet "Rättfärdiggörelse genom tron". Därvid framhölls, att rättfärdiggörelsen är ett Guds verk och ett villkor för inträde i Guds rike.

Kronobergs läns ungdomsförbund höll sitt sommarmöte i Ljungby söndagen den 22 juli. På f. m. hölls mötet i missionshuset och på e. m. ute i det fria vid den vackra ån Lagan. Mycket folk var samlad, och givande föredrag hölls av riksdagsman C. O. Svensson och red. C. F. Törnblom samt pastorerna Ernst Fritz, Karlsborg, och Eric Ericstam, Borås. Kollekterna inbringade 76 kronor.

Skärgårdens kristl. ungdomskonferens hölls söndagen den 5 aug. i Vaxholms missionshus under god tillslutning. Föredrag och predikningar hölls av distriktsförest. L. W. Nordqvist samt predikanterna O. Nilsson från Gustavsberg, D. Edlund från Wendel och G. Hultfors från Vaxholm m. fl. God sång och musik utfördes mellan föredragen. Kollekterna inbringade 67 kr., därav 25 kr. för ungdomens hednission.

Nästa konferens hålles i Vaxholm den första söndagen i augusti nästa år.

Åttonde kretsen av Örebro läns ungdomsförbund höll söndagen den 5 augusti möte i Gävan, Nerikes Boo. Pred. Hjärpe och Öberg höll väckande föredrag. Dessutom diskuterades på f. m. över följande fråga: Hur skola vi förstå 1 Joh. 2: 15, Älsken icke världen o. s. v.? Flera talare yttrade sig och betonade särskilt, att man bör älska världen på så sätt, att man ömmar för hennes frälsning, men akta sig för att dragas med i hennes syndiga väsende. Mycken sång och musik presterades, vilket även bidrog att göra mötet uppbyggligt och givande. Kollekt upptogs och inbringade kr. 68:54. Ovanligt mycket folk var samlad.

FRÅN JUNIOR- AVDELNINGARNA

Missionskyrkans junioravdelningar, Västerås, hade söndagen den 29 juli besök av Grillby junioravdelning. Efter gudstjänsten besågo främlingarna stadens sevärdheter: Domkyrkan med dess gamla minnen, Djäkneberget, Stallhagen med "Erik XIV:s vandring" m. fl. platser. På e. m. var juniormöte anordnat ute vid ungdomsföreningens idylliska sommarhem en halv timmes väg utanför staden. Därvid höllos korta tal av juniorledarna, varjämte förekom uppläsning av poem och prosa av juniorer ävensom vidare musik och efter mötet kaffe i det gröna. De främmande juniorerna uttryckte vid avresan sin förtjusning över färden. Och alla voro glada åt den sköna dagen.

BREV- VÄXLING

H—l—a frågar: Anordnar Svenska Missionsförbundets organist- och körledareförening en sång- och musikkurs varje sommar? Vilka musikaliska kunskaper fordras för att få deltaga i en sådan?

Endast en dylik kurs har tills dato anordnats, sommaren 1913. Huruvida någon ny kurs kommer till stånd, är ovisst. Tillskriv personligen musikdirektör Axel Södersten, Högbergsgatan 27, Stockholm.

E. och R. fråga: Vad bör troende ungdom göra för sin uppbyggelse och även andras nytta, där antalet troende är så litet, att de ej kunna bilda en ungdomsförening?

"Varest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem", sade Jesus. Sammanslut Eder till en bibel- eller missionsstudiekrets, som samlas regelbundet varje vecka eller så omkring. Se broschyrerna "Bibeln och dess studium" samt "Handledning för missionsstudiekretsar" av Axel Andersson i S. M. U:s småskrifter. Observera också våra bibel- och missionsstudieböcker! Börjar man blott regelbundet samlas, blir det snart fart i arbetet, och rätt vad det är, har man en ungdomsförening i gång.

Det behöver ej vara mer än fem, för att en sådan skall komma i gång, och sedan växer den nog småningom, om blott kärlek och intresse finnas. Det är ej mängden, som skall göra allt. Några få men trogna kunna göra mycket. Börja hellre i dag än i morgon!
B. N—m.

Red. vill på nytt begagna tillfället att göra läsekretsen uppmärksam på, att *anonyma frågor icke besvaras*. Den frågande kan med fullt förtroende vända sig till red., ty det verkliga namnet uppgives ej vare sig i tidningen eller privat för någon. Det förblir en hemlighet mellan red. och den frågande. Anonymitet tillåtes ej, dels därför att en eller annan misslyckad skämtare i så fall alltför lätt kan göra sig en glad stund, dels därför att somliga frågor äro av sådan art, att de ej kunna offentligen besvaras. Om red. då skall kunna svara privat, måste namn och adress uppgivas.
Red.

Odalmannen.

Nu doftar äng, nu spirar teg
och bonden går med trygga steg
längs vida fält, som kvällen söver.
Han väntar sol och nederbörd
och hoppas på en riklig skörd,
som älskat fosterland behöver — —

Så stilla, tyst sin plikt han fyllt,
men om hans fält står solförgyllt
och rika skördar in han höstar,
det ligger i den Högstes hand,
som hägnar bygd, välsignar land,
och på hans godhet han förtröstar.

Så ödmjukt, enkelt allt han tar
och tror som barnet på en far,
som sörg och glädje ömt fördelar,
och medan dagen faller våt
han går i dröm sin lugna stråt
och lyss till vind, som sakta spelar.

Gustav Åström.

Meddelanden om brevaftnar

böra vara red. tillhanda *fjorton dagar* före den tidnings utgivningsdatum, i vilken de skola iuföras. Femtio öre i frimärken torde medsändas varje sådant meddelande.

Alla meddelanden för tidningen adresseras till *Red. av Ungdomsvännen*, och *icke* till S. M. U:s expedition.
Red.